

Ime, itt a «vadon». Itt zöldebb minden, nem tapossa annyi láb a füvet, nem hántják le a fák kérgét durva kezek. S ami fő, itt csend van.

Rágyujt egy olcsó szivarra, azután újra begombolkozik, mert nem árt ám ábrándozás közben az órára és bugyellárisra sem ügyelni.

Egyszerre felbukkanik a bokrok között egy egyszerű sírkő, rajta csak ez az egy szó: *Fuít*. Sokáig nézi. Ime, itt végződik minden földi baj, öröm és dicsőség! Ő is idekerül nemsokára, akit olyan nagy költőnek kiáltottak ki, pedig lehet, hogy «több a hirnév, mint az érdem». Száz év múlva talán róla sem tudják már, hogy ki volt, mint ennek a sírnak porladó lakójáról.

A nap lebukott a budai hegyek mögé, szürkébb, szomorúbb lesz minden, s az öregúr elindul — haza.

* * *

Felnyitom a szemem, megszűnik a varázslat. A kályhában vörösen csillog a parázs. A képek elsuhantak.

Csend van, csak a versek halk muzsikája zsong még a fülemben.

Szinnyei Ferenc.

REMÉNYIK SÁNDOR VERSE.

A FELTÁMADT LÁZÁR LITÁNIAIBÓL.

I.

Könyvek rohannak rám és kiabálnak:

Lapozz, lapozz,

Ezeroldalakat,

Rohanjon szemed, mint a gyorsvonat,

Pótold, pótold

Napok alatt

Az éveket, az évtizedeket,

Az ó s az új világot:

A mulasztottakat!

Látások jönnek, édesen gyötörnek,

Szünellen kavarnognak,

És könnyörögnek,

És parancsolnak:

Véss a kőbe minket,

Minket, minket,

Hamar, hamar,

Megoldatlanul ne hagyj titkainkat,

Elillanni ne hagyj a ritka kincset.

Mit fogtál eddig? Csak cigányhalat.

Most jönnek a mélytengeri halak,

Aranyhalak.

És jönnek élők, jönnek emberek

S szólnak: szeress, szeress,

Hisz nem szeretted eddig sohasem,

Mindent szeress és mindenkit szeress,
 Olyan édes az emberszerelem,
 A minden-szerelem.
 Olyan nyirkos, hűvös a sírverem.
 Ott feküdtél te ki tudja, mióta,
 Mit tudsz te róla
 Mit tesz égni, fájni,
 Ujjongani,
 Örökkévaló társakra találni?
 Egy kicsi népről levenni az átkot,
 Vagy tartani, feltartani
 Erős karral a süllyedő világot?

És jönnek a halottak,
 Az én halottaim.
 Mint nyírfalombja éjjel, úgy susognak:
 Eljöttünk a könnyeid megkeresni,
 A könnyeiddel tartozol nekünk,
 Most, hogy már sírni tudsz.
 Holt szempillád alól
 Nem bírtak kibuggyanni.
 A halott nem tud halottat siratni.

Könyvek, látások, lelkek, emberek,
 Elevenek, halottak:
 Az Istenért, mit tegyek veletek,
 Mit tegyek hamarabb,
 Hogy álljak ellent,
 Vagy hogy engedjek ennek a rohamnak?
 Megálljatok,
 Ne rohamozzatok,
 Olyan gyenge vagyok.
 Ki tudja, meddig feküdtem a sírban?
 Csak most támadtam fel.
 A semmi és az üresség után
 Most perzselőn a Minden rámlehel.
 Egy percre még megálljatok,
 Mert különben az élet küszöbén
 A fényben és örömben
 A boldogságtól összeroskadok.
 S nem támaszt az Úr másodszeris fel.

II.

Uram, aki feltámasztottál,
 Te látod rajtam
 A síri gyolcsokat.
 Im, könyörögve kérlek,
 Ne engedd, hogy elbízam magamat,
 S elkápráztasson nagy kerted, az élet.

Nagyon mélyről jövök,
 Nagyon bűnös vagyok.
 Nagyon tied vagyok.
 Nagyon-nagyon hatalmadban vagyok.
 Kis fényes porszem a sötét világon,
 Kis gyertyaláng roppant karácsonyfádon —
 Csak ez vagyok.
 Megtapasztaltalak.
 Tudom, ha akarod,
 A sorssal vagy önnön bűnös kezemmel
 Kis lángomat, ahogy meggyújtottad —
 Elolthatod.

III.

Nem.
 Ez még nem nyugalom.
 S nem a Te békességed ez a láz.
 Égig repít, és sárig lealáz,
 De még nem a tied,
 Nem a Te erősséged ez a láz.
 Én nem tudom,
 Csak Te tudod a jót.
 Az örökkévalót.
 Az egyesegyedül nekem-valót.
 Pihentess el magadban,
 S ha túlhangos vagyok:
 Tedd rám a hangfogót.

BREMOND ABBÉ, A VALLÁSOS ÉRZÉS IRODALOMTÖRTÉNETÍRÓJA.

AZ ELMŰLÁS drámai pillanata olykor csodálatos világot vet vissza az életre. Ennél az átható fénynél megvilágosodnak olyan dolgok, amelyek állandóan szem előtt voltak, de senki sem méltatta őket kellő figyelemre. A halál nagy mementója kellett, hogy jelentőségük teljes súlyában kibontakozzék.

Csak az imént halt meg Bremond abbé, akinek kellő irodalmi elismerésben volt része életében. Méltányolták finom kritikai szellemét, nem győzték csodálni, hogy a tradicionalizmus szellemében nevelt keresztény lélek, aki meggyőződése szerint is mélyen szerette a nagy hagyományokat, mennyire megértő tud lenni a legmodernebb és új stílus törekvéseikben legforradalmibb irányzatokkal szemben. Talán még meglepőbbnek találták, hogy aki a világos elme sziporkázó élességével tudott elmélyedni a szkolasztikus bölcelet legmagasabbrendű racionalizmusában, milyen mélységes intuícióval élte bele magát a misztikus elragadtatások szent szerelmébe s mennyire megértette és érzékeltetni tudta azt a költészetet, amely az intellektuális világosságot az elme kizárólagos zsarnokságát félredobva, a szív homályos indulatainak, a megmagyarázhatatlan ösztönök sejtelmes sugallatainak engedte át a vezetést